

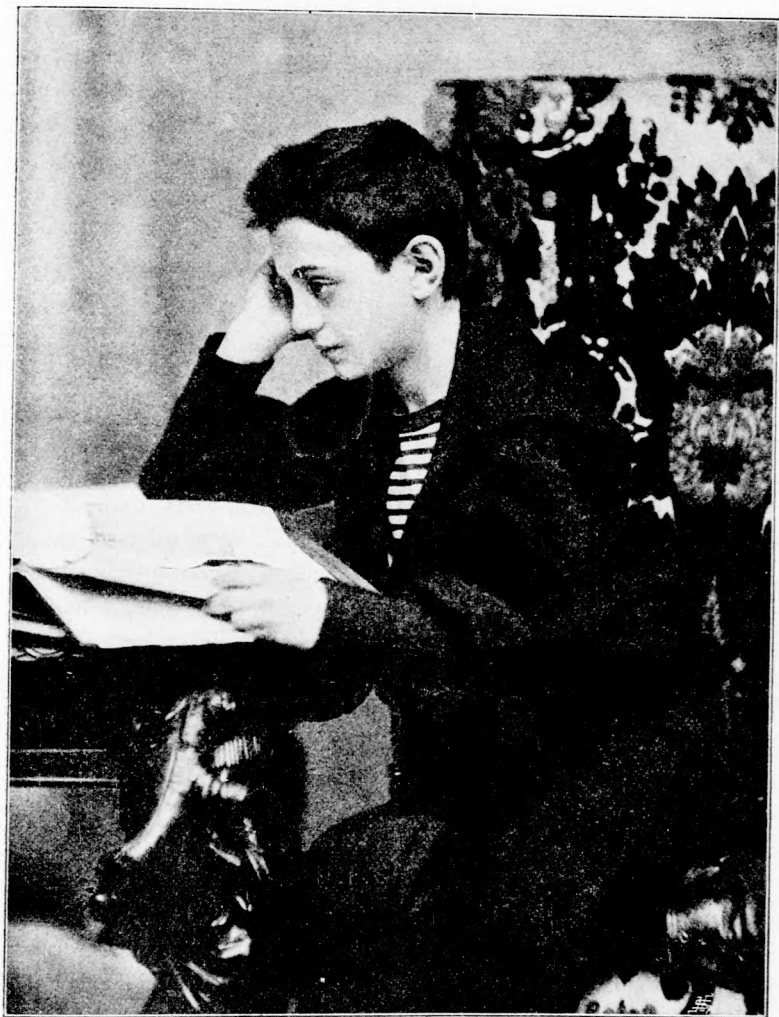
eginkább
ne lenni;
ukrászné
enta már
ni annak
z újabb
a gyárak
süt ontak-
korom-
appanyt,
udapesti
menni az
is igaz,
esség vész
ás hódi-
k. A két
kitalál-
tila? —
k enge-
l a jövő

s tiszta.
t napja
megfej-
talba.
ól (elő-
bekötő-
ndelése)
z.
inü, se
járatos
ó czime
szer-
agára
embe,
ülvén,
. b.

KIS NAP

Szerkeszti Forgó bácsi.

IDEGENBEN. (Lásd a 279. lapon.)

A KLÁRI-TANYA KIS GAZDÁI.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

KLÁRIKA és Sándor, amint magukra maradtak az udvaron, jó ideig szótlanul lépdögéltek egymás mellett, mélyen elmerülve gondolataikba. Végre Sándor megszólalt:

— Nehány napig mindenesetre pihenünk és élvezük a szabadságot és a jó levegőt.

Klárrika halkán sóhajtott.

— Nem tudom, fogom-e kedvemet találni valamiben, mondá. Ugy elszorul a szívem, ha jó szüleinkre gondolok.

— Hát... igen! Magam sem vagyok olyan boldog vakációzás kedvben, mint más diák pajtásaim. De azért sirdogálni csak nem fogunk.

— Bizony néha alig bírom elfojtani. Kivált ha édes anyáinkra gondolok, aki bele betegedett a sok bánkódásba. És jó atyánk is milyen bús mindig! Aztán még csak nem is tudjuk igazán, mi történt?

— Én tudom. Éppen tegnap este mondta el nekem édes apánk, mikor behívott a szobájába és arra intett, hogy szerényen viselkedjünk itt ezeknél a jó idegeneknél, akik felig ingyen fognak két hónapig eltartani. Ez az Ábris bácsi módos ember ugyan és eleinte hallani sem akart róla, hogy szüleink fizessenek valamit azért, hogy itt töltsük a vakációt. De édes apánk, tudod, büszke ember és kijelentette, hogy akkor nem ereszt minket ide, bár mennyire van is szükségünk üdülésre. Így hát végre megegyeztek, de azt nem tudom, mennyiben. Bizonyosan nagy összeg. Majd megszerzi valahogy apácska akkorra, mikor haza kell utaznunk.

— De honnan? sóhajta Klárrika. Mikor olyan nagy a szegénység nálunk! És oly hirtelen következett be!

— Igen, mert apácska nagy bajba került, talán tönkre is jut, szólta Sándor elkomorodva.

— Éppen ezt nem tudom, hogyan történhetett. Jó apánk olyan munkás, gondos ember!

— Az volt a baj, hogy olyan jó. Megmondta nekem, honnan van a nagy baj. Kezességet vállalt egy barátja adósságáért, nagy summáért; és nem rég ez a barátja hirtelen meghalt, az egész nagy tartozás a mi apánk nyakába szakadt. Lassanként, hosszú idő alatt, meg tudá fizetni, de egyszerre nem győzi. Az a szivtelen ember pedig, akinek tartozik, nem akar várni.

— Oh! És ki az?

— Apácska nem is ösmeri, csak épp a nevét tudja. Itt valahol épp ezen a vidéken lakik. Marcsák a neve s nagyon gazdag ember hírében áll. Hanem... rossz ember lehet. Apa pedig büszke és az utolsó fillérét is oda adja, csak hogy ura legyen a szavának és megfizesse, amiért jót állott. De még a nagyobb fele hátra van és ez okoz olyan nagy gondot neki.

— Akkor hát minek is küldtek minket vakációzni? Mi itt mulassunk, vigan éljünk, mialatt édes jó szüleink otthon szükölködnek, nehéz gondokkal küzködnek? Ezt sehogysem tudom elviselni!

— Nem fogunk mulatni, sem vigan élni. Gondoltam én valamit... csak sikerüljön!

— Mondd el hamar, mi volna az?

— Az, hogy a magunk emberségéből fogunk vakációzni. Dolgozni fogunk. Mi

ketten már elég nagyok vagyunk, de két kicsi testvériünknek is lehet majd valami hasznát venni.

— Nem igen értem, mit gondolsz.

— Egészen pontosan apróra még magam sem tudom. De azt tudom, hallottam, hogy ennek az Ábris bácsinak itt nagy gazdagsága van, gyárakkal, sokféle és nagy személyzettel. No, hát majd akad olyan munka, melyet mi is végezhetünk. Nem lesz az lehetetlenség, hogy annyit megkeressünk, amennyit apánknak mi érettünk fizetnie kell.

— Jaj, ha ez lehetséges volna! Ha legalább ezt a terhet vehetnők le édes szüleink válláról! Csak hogy én semmikép sem látom, hogyan volna ez lehető?

— Majd beszélünk Ábris bácsival. Én úgy látom, hogy egyszerű, de jó ember, szívesen fog támogatni.

— Azt magam is hiszem. A felesége is, ez a Borbála néni, nagyon kedves, jóságos asszonynak látszik.

— No's, hát ők meg fogják érteni a dolgot, ha jól megmagyarázom. És bizonyosan kezünkre fognak járni, hogy könynyítsünk a szüleink dolgán.

— És nem is köllene az egész összeget megkeresnünk, mert valamieskénk most is van, amit régebben a havi zsebpénzünkéből takarítottunk meg vakációzásra. Nekem az aranyom is megvan, melyet kereszt-anyámtól kaptam születésem napjára.

— Az enyém is megvan ám! És azon fölül is valami. A kicsinyeknek is van valamijök. Azt mind össze rakjuk, holmi fölösleges dolgokra pedig nem fogunk költekezni. Tehát Klárikám, te ugy-é belé egyezel, hogy próbáljunk valamit?

— Hogy ne? Most már nem is volna nyugtom, hogy henye módon töltsék heteket, hónapokat, míg édes szüleink küzködnek, vergődnek, hogy a mi multságunk árát megszerezzék. Igen, próbálnunk kell valamit, hogy megéljünk a magunk emberiségéből!

— Két-három napig azonban pihenünk. Addig ne szóljunk senkinek.

— Jól van. De egymás közt ketten jól vitassuk meg még holnap és holnap után, hogy mire kérjük fel Ábris bácsiékat. Ne-hogy nevéssenek rajtunk!

A következő két-három nap vidáman telt; Bözsike és Emilke nem is gyanították, hogy Klárrika és Sándor komoly dolgokon törik a fejüket. Bejárták a nagy kiterjedésű majort, kertet, a gazdasági udvart, ismeretséget kötöttek a boczikákkal és posikákkal (Lásd a képet a 277. lapon.), futkostak a mezőn, szedtek virágot, kergettek pillangót, gondtalan boldog gyermekek voltak.

De a két öregebbik testvér e közben nem feledkezett meg a komoly tervről.

A harmadik napon, mikor Bözsike és Emilke épp neki iramodtak, hogy egy a mezőre induló létrás szekére kapaszkodjanak föl, Sándor utjokat állta.

— Megálljatok egy kicsit! Beszélni valónk lesz.

— Majd később! ellenkezett Emilke. Sietnünk kell, mert különben lemaradunk a szekérről... amott megy ni!

— Megy bizony, el is fog menni, ti pedig egyelőre itt maradtok.

— Én ugyan nem maradok! jelenté ki Bözsike kereken.

— Dehogyan nem, szólt Klárrika épp oly határozottan. Itt maradsz, mert fontos

dologról van szó, szüleinkre is vonatkozik.

— Az más! Miért nem mondtátok mindjárt? Talán levelet kaptatok? Hogy van a mi édes jó mamáskánk?

— Kaptunk levelet is. Mamácska még folyvást betegeskedik és apácskának sok a gondja.

— Oh, tudom én! mondá Emilke. Akkor is, mikor otthon voltunk, sokszor olyan szomorú volt.

— Igen, bizonyítá Bözsike. És olyankor szólni is alig mertem hozzá... olyan borzasztó!

— Nagy oka van rá, szólta Sándor. És éppen erről akarunk veletek beszélni. Én meg Klárrika kigondoltunk valamit, hogy legalább egy kevéssel könnyítsünk jó szüleink nagy gondján. De csak úgy boldogulhatunk, ha ti ketten is velünk tartotok, segítségünkre lesztek.

— Hogy ne segitenénk, ha mamácskáékról van szó! kiáltott föl Emilke.

— Természetes, hogy segítünk, mondá Bözsike. Mit kell tennünk?

— Azt majd később tudjátok meg. Most csak annyit mondhatok, hogy a vakációt nem esupa játékkal akarjuk eltölteni, hanem hasznos munkával. Mindenki dolgozni fog, aki mit tud és bír. Akarjátok-e?

— Persze hogy akarjuk, ha apácskának kedvére cselekszünk vele.

— Helyes! Másodszor pedig, ami pénzeckénk van, azt mind egybe rakjuk közös kasszába és szaporítani fogjuk, amíg olyan nagy sommára nem nő, hogy elég lesz egy nagyon fontos célra. Nektek is van pénzeckétek, hát azt ide köllene adnotok a közös kasszába.

A két kis testvér egy pillanatig sem habozott.

— Nekem három fényes ezüst forintom van, meg egy koronám s még valami apró pénz is, szólta Bözsike. Szívesen oda adom, ha az is lendít valamit.

— Hogy ne lenditene! felelé Klárrika. Az nem is olyan kevés.

— De nekem csak két koronám van és három tizfillérem, mondá Emilke szinte szégyenlősen. Ha azt is elfogadnátok...

— Nem csak elfogadjuk, hanem köszönettel vesszük. Ez is közelebb juttat a nagy célhoz.

— De hát mi az a nagy cél? kérde Bözsike.

— Az, hogy a magunk emberségéből fogunk vakációzni, magyarázta Sándor. Két hónap nagy idő, nem tölthetjük hiábavaló játékkal, mikor jó szüleink nagy gondokkal, bajokkal küzdenek. Tudjátok, az sokba kerül ám, hogy mi itt töltjük a nyarat. Én meg Klárrika tehát abban törjük a fejünket, hogy amikor letelik a vakációnk, ne legyen apának semmi fizetni valója és azt mondhassuk, hogy mi a magunk munkájával kerestük meg a vakációnk költségét.

— Az nagyszerű volna! kiáltott fel Emilke lelkesülten. Csak hogy... én nem tudom, mi volna az, amit én végezni tudnék.

— Majd meglátjuk. Előbb még Ábris bácsival köll beszélnem. Az ilyen nagy gazdaságban sokféle dolog akad.

— Már tudom is, szólta Emilke. A kertben fogok kapálgatni, gyomlálgatni.

— Én mindent megteszek, amit tőlem kívántok, mondá Bözsike.

Klárrika és Sándor örvendve néztek apró testvéreikre.

— Tudtam én, hogy a jóra mindig készek vagytok, mondá Klárrika és megcsókolta őket.

A két kisebb testvér sem volt már azonban olyan kicsiny, hogy ez az egész tervezgetés szöveget ne ütött volna a fejükbe.

Kivált az élénk eszü Bözsike pillanatnyira elgondolkozott, aztán hirtelen azt kérde:

— De hát miért szükséges az, amit mondtatok? Hiszen apácskának van pénze... sok, nagyon sok.

— Csak volt, Bözsikém, felelé Klárrika.

... ISMERETSÉGET KÖTÖTTEK A BOCZIKÁKKAL.

(Lásd a 275. lapon.)

Nagy baj érte a mi édes apánkat és most már szegénység fenyegeti. Nagy adósságot kell kifizetnie és nem igen lesz miből. Bizony jó volna, ha még ebben is segítségére lehetnének.

Bözsike is, Emilke is nagy szemeket meresztettek. Ugy félig-meddig megértet-

ték már ők a bajt. És elbusulva horgasztották le a fejüket.

— No, azért ne busuljatok ám nagyon! biztatta őket Sándor. Talán jóra fordul még minden és ha mindnyájan dologhoz látunk, mi is segítünk valamieskét. Most pedig menjetek játszani!

A két kisebbik testvér kísétált, Klárrika és Sándor azonban folytatták a tanácskozást.

— Szeretném, ha mentül előbb beszélhetnék Ábris bácsival, szolt Sándor. Csak hogy bajos kissé, mert folyvást a dolga után jár; ebédnél, vacsoránál pedig nem zaklathatom.

— Megkérdezzük Borbála nénitől, mikor volna Ábris bácsinak ideje egy kis tanácskozásra.

Ezt mindjárt meg is tették. A jó asszony kissé meglepődve nézett rájuk.

— Talán valami bajotok van itt? kérdé.

— Bajunk csakugyan van, kedves néni, felelé Klárrika; de olyan, amelyet már hazulról hoztunk. Az nyomja a lelkünket és épp arról szeretnénk Ábris bácsival tanácskozni.

— No lám, hát mégis igazam volt! jegyzé meg Borbála néni. Épp ma reggel mondtam az öregemnek, hogy semmikép sem tetszik nekem a ti képetek; valami titkos gond és szomorúság látszik rajtatok. Nem akarta hinni.

— El akarjuk neki mondani, szolt Sándor. Tervezünk valamit, de nem tudjuk egészen jól, mit. Ugy gondoltuk, hogy Ábris bácsi majd segít, ha mindent megmagyaráztunk neki.

— Hogy ne! Megteszi, jó ember ő nagyon. Csak hogy most nagy dolog ideje van, nehéz hozzá férni. Lássuk csak! Reggel korán elmegy; akkor nem lehet vele beszélni. Csak ebédre tér haza és amikor megjön, akkor a levesnek már az asztalon köll lenni, mert megehül ám a sok járás-kelésben. Ebéd közben nem szereti komoly dolgokon törni a fejét, ebéd után pedig fél órácskát szunyókál; akkor sem

szabad zavarni. De a szunyókálása után elpipázgat itthon egy ideig, amíg a nagy meleg tart. Ekkor lehet vele tanácskozni. Tehát ebéd után maradjatok itt a házban s én majd megmondom, mikor beszélhetek az apjukommal. Jó lesz?

— Nagyon jó! Köszönjük előre is!
(Folytatása következik.)

LÁNCZ-REJTVÉNY.

A	A	A	= háznak fő alkotó része;
A	Á	E	= katonát éri csatában;
E	E	O	= ép ember kettőt bir belőle;
Ó	U	U	= szép és hasznos fa;
B	B	CZ	= ragyogó égi test;
CS	F	F	= serkentő fölkiáltás;
J	J	K	= kicsi vagy nagy, mindig rossz;
K	K	L	= lehet mult, jelen s jövő is;
N	P	R	= buzát, lisztet ebben hordják;
R	R	R	= tápláló kellemes ital;
S	T	ZS	= régi mérték.

Ha e betűkből minden sorban a jelzett értelmű szót rójjátok össze, akkor a vastagabb kockákba eső betűkből egy dicső uralkodó neve derül ki.

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Apró szindarabolok“.

Gyermek-előadásokra gyűjtötte **Forgó bácsi**, több képpel, díszes angol vászon-kötésben. (A „**Forgó bácsi könyvtára**“ című sorozat egyik önálló kötete.)

I D E G E N B E N .

(Képpel a czimlapon.)

*Szét szórt levelek előttem . . .**Lapjain el-elmerengek . . .**Akik irták, ah oly drágák**Az én szerető lelkemnek!**Utfelen vagy kertben járjak,**Visszatérít minden lábnyom . . .**Idegenben ülök itten,**S haza, haza, haza vágyom!**Szobám szellős — a szemem meg**Ragyogó hegy-ormokra néz;**Orvosaim nagy tudósok**S amely ápol, ügyes a kéz.**De mit nekem fönséges táj,**Mit nagy orvos kezelése!**Te gyógyíts meg, anyám csókja,**Édes apám ölelése!**Szét szórt levelek előttem . . .**Lapjain el-elmerengek . . .**És szívenből felfakadó**Könnyeim alá peregnék.*

T U D O M É N !

— Beszélyke. —

(Képpel a 281. lapon.)

A NAGYMAMA kötögetve ült az ablaknál, mely ki volt nyitva, hogy a kertből beáradhasson a virág-illatos levegő. Néha-néha ki is tekintett a nagymama és mosolyogva nézte a kertben játszókató unokáját, Anikát, aki viszont oda futott és bekiáltott:

— Nagymamácska, jöjj ki egy kicsikét sétálni!

— Nem mehetek, kis lányom. Nagyon sajog a köszvényes lábam. Alkalmasint eső lesz.

— Jaj, az ne legyen, amíg én itt vagyok!

— Jó is volna, te kis oktondi! Egész nyáron szárazság legyen?

A kis Anikó nem sokat törődött vele, mi volna, ha eső nem volna. Neki száraz, napfényes idő kell, azért jött Budapestről ide nyaralni a nagymamához és a nénihez. Tetszett is neki itt nagyon. Itt valóságos báránka, lovacska, boczika van. Hát még a sok csibe, rucza, liba! A néni maga etette az apró jószágot. Anikó pedig mindig elkísérte és segített a fontos munkában. Különösen nagy gondja volt a néninek egy kotlósra, mely apró csibécskéivel a kerítés mellett egy elhagyott eb-házikóban ütött tanyát és nem akart onnan elköltözni. Hát oda hordták neki az eleséget és Anikónak nagy gyönyörúsége telt benne, mikor ő is etethette a sipogó apróságokat. A néninek is ezek voltak a legkedvesebb csibécskéi.

Amint Anikó most a kertben játszogatva, koronként az ablakhoz futott, hogy a nagymamával csevegjen, egyszer a nénit látta ott a szobában a nagymama mellett. Hallotta is, amit beszélnek, míg azok nem igen vették észre, hogy Anikó az ablak alatt álldogál.

— Ellátogathatnál az öreg tiszteletesné asszonyomhoz kedves leányom, szólt a nagymama. Tudod, dél előtt azt izente, hogy beteg.

— El is megyek, ráérek, felelt a néni. Anikó elmulatgat a kertben, ha pedig megunja, bejöhet ide anyácskámhoz. De igaz! . . . a kis csibéimet meg köll majd etetni, mert az öreg kotlós hamar elpihen velök.

— Majd megmondom Zsuzsinak, hogy vigyen nekik eleséget.

— Csak hogy Zsuzsi kalács-sütéssel van elfoglalva; még bizony elfelejti.

— Talán elvihetné Anikó . . .

— Nem, nem! Ő még kicsi, nem tudja, mi kell, mennyi kell. Már csak Zsuzsi végezze azt is.

— Majd emlékeztetem, szólt a nagymama.

A néni néhány percz múlva elment. Anikó kissé duzzogva nézett utána. Hogy ne, mikor jól hallotta, amit a néni mondott!

— Nem vagyok én olyan kicsi baba, hogy a csibécskéknek ne tudnám oda szórni az eleséget. Nevetséges! Tudom én! És meg is mutatom, hogy nem vagyok olyan ügyetlen kis leány, amilyenek a néni gondol.

Még jó ideig játszogatótt, sétálgatótt a kertben, gondosan ügyelve, hogy kárt ne tegyen se virágban, se a maga ruhájában. Mert nagyon gondos, rendes kisasszonyka volt Anikó. Igenis! Nagyra volt vele, hogy ő budapesti fővárosi kisasszonyka, nem

holmi együgyű falusi libácska. Amit ő mond és tesz, az mindig jó és helyes; már legalább neki magának soha sem jutott eszébe, hogy helytelen is lehetne. Mert az bizonyos, hogy rosszat soha sem akart. Szép is volna! Hiszen becsületet akar szerezni a fővárosi kis leányoknak.

Végre belefáradt a sétálgatásba, virágok nézegetésébe és ismét a csibécskékre gondolt.

— Megetetem azokat a kedves apróságokat. És a néni, ha majd megjön, azt

VESZEDELMEZ TALÁLKOZÁS.

fogja mondani: »Jaj de ügyes kis leány ez az Anikó!« Igenis, megmutatom, hogy tudom én, mi kell, hogy kell. Már bizony ideje is, hogy megkapják a vacsorájokat. Szaladt is a konyhába.

— Zsuzsi! Már ideje, hogy a csibécskék enni valót kapjanak.

— Az ám! Már mondta is az öreg nacsága, de most rögtön nem mehetek. Csupa liszt és tészta a kezem, még nincs készen a kalács.

— Majd ellátom én a csibécskéket. Bizza csak rám, Zsuzsi.

— Nem tudja azt a kisasszonyka. Előbb még a kamarából kell előkeresni az eleséget... pedig, mondom, most még nem érek rá.

— De nagy sor! Mint ha bizony én elő nem tudnám azt keresni! Egy kis kék bögrében tartja a néni a csibécskék elemőzsiáját. Ott áll a kamarában a polcon.

— Csak hogy ott sok egyéb is van...

zám.

it ő
már
utott
t az
kart.
sze-

virá-
ékre

ósá-
aszt

ket.

bb
sé-
em

elő
ték
nó-

...

... SZÓRTA NEKIK AZ ELESEGET. (Lásd a 282. lapon.)

— Tudom én, melyik az. Csak gyúrja a kalácsot, majd ellátom én a csibéket. Még bizony vacsora nélkül maradnának szegénykék!

Már szaladt is a kamarába és Zsuzsi rá hagyta, hadd teljék a kedve. Anikó azonban, amint a kamarában a polcz elé ért, kissé meg volt akadva. Azon még csak tudott segíteni, hogy a polcz nagyon magas volt. Széket kerített, rá állt, így elérte a polczon levő holmit. Igen, de olyan kék bögre, amelyet a néni kezében látott, három vagy négy is volt ott és mind-egyikben magféle. Melyik az igazi?

Egyik kék bögre egészen külön állt, láthatólag szándékosan elkülönítve a többitől.

— Ahá, ez az! gondolá Anikó. A néni külön állította, hogy Zsuzsi mindjárt megtalálhassa.

Ebben a bögrében valami barnás mag volt. Anikó nem emlékezett, hogy a néni ilyet szórt volna a csibéknek. Egy pillanatig olyan formát gondolt, hogy megmutatja Zsuzsinak; de aztán nagyot nevetett.

— No persze! Ugyan kicsufolna, hogy még ezt sem tudom. Már hogy ne tudnám? Tudom én!

Kitöltötte a bögre tartalmát egy kis kosárába és szaporán megindult a csibécskékhöz. Vigán szórta nekik az eleséget, azok pedig mohón csipegették föl, míg csak az utolsó szem is el nem fogyott. (Lásd a képet a 281. lapon.)

— Így ni! Most már mehetek aludni.

Dolgát jól végezvén, elégedetten tért vissza a házba és folytatta játékait. Már esteledett, mikor végre fáradtan leheveredett a pamlagra. Épp ekkor tért haza a néni is és Anikó örvendezve várta, milyen dicséretet fog mindjárt kapni az ügyes gazdasszonykodásáért.

Hajh! Egészen más valami következett!

A nyitott ajtón át hallotta, amint a néni haragosan kiáltja:

— Zsuzsi! Zsuzsi! Mit csináltál a kotlóssal és a kis csibékkal?

Zsuzsi a konyha küszöbéről felelt valamit, de ezt Anikó nem hallotta jól. Annál jobban hallotta, mikor a néni még haragosabban mondá:

— Mit? Anikó vitte nekik az eleséget? De ha talán csak te adtad ki neki a kamarából? Micsoda? Hogy ő maga vette elő? Ilyen lustaság, gondatlanság! Megbízni egy olyan tudatlan szeleburdi gyermekben. Gondolhattad volna, hogy nem tudja, mit ad nekik. Azt a mérgezett magot szórta oda, amit az egerek kipusztítására készítettem. És most a kotlós is, valamennyi csibe is ott hever döglötten! Ennek a te gondatlanságod az oka, Zsuzsi! Ilyen kárt okozni! Szörnyűség!

Anikó kékült-zöldült, majd meg lángvörös lett, mialatt ezt végig hallgatta. Hát ez lett az ő nagy elbizakodásából! Megmérgezte, megölte azokat a kedves kis csibécskéket, a jó öreg tyuk-mamával együtt! Pedig mennyire szerette ő maga is őket! És az nem elég, hanem még Zsuzsira is vád nehezedik, pedig Zsuzsi nem is akarta rá bízni. Kár, szegény, boszuság lett belőle, hogy hebe-hurgya módon olyanba fogott, amit nem tudott.

Most már mit tegyen?

Hamar megtalálta a helyes utat, mert büszkesége és elbizottsága meg volt törve. A nénihez futott és könyezve kért bocsánatot.

— És szegény Zsuzsira ne haragudjék, kedves nénike! Ő nem oka... ő nem akarta... de én váltig mondogattam, hogy tudom... és hittem is, hogy tudom...

A jó néni mit tehetett? Megbocsátott a kis bűnösnek, mondván:

— A kár megvan, jóvá tenni nem lehet. De legalább az a haszna legyen, hogy okulj rajta és tartsad eszedben azt a régi böles szabályt, hogy gyermek soha se bizakodjék a maga kicsike tudásában, hanem bár mibe fog bele, előbb kérdezze meg: jól és helyesen teszi-e?

ESŐ ESIK...

Eső esik, ju-ju-jú!
Ernyő alá gyorsan bújj!
Mint hű kottló a fiait
A baj láttán hívja-hijja

S kiterítvén bő szárnyait
Csibéire rá borítja:
Igy várlak én gyerekek,
Ernyőm alá titeket.

A CSÁBITÓ ÜVEG.

(Képpel a 284. lapon.)

TORKOS legényke volt Jenőke, a kis Nellike pedig csak abban különbözött tőle, hogy még... sokkal torkosabb volt. Hogy ez nem éppen dicséretes tulajdonság, maguk is jól tudták; azt meg már éppen szörnyen röstelték, mikor a mama el is panaszkolta ezt a tulajdonságukat a nagymamának, aki látogatóba jött a házhoz.

Mondom, röstelték és ötlötek-hatoltak, fogadkoztak is, hogy így meg úgy, eddig talán megesett, de most már nem teszik. Oh dehogy teszik! A viláért sem!

— Ezt már szeretem, szolt a jó nagymama. El is viszlek jutalmul a czirkuszba, ha látom, hogy megtartjátok ezt a szép ígéretet.

Volt öröm! Más nap reggel kérdezték a nagymamától, mikor viszi őket a czirkuszba?

— Nem marad el, fiacskáim. Ma nem lehet, mert vendég lesz ozsonnára.

No, a két kis torkos ezt sem bánta. Lesz a rendesnél jobb ozsonna.

Volt is. Ozsonna után a mamáék a vendéggel vissza tértek a szalonba, de a mama még előbb elrakta a pohár-székbe a maradék süteményt és egyéb csemegét. Hanem egy üveget, melyben az a pompás czukorba főtt volt, ott felejtett az asztalon. Jenőke és Nellike ott setenkedtek, mindjárt észrevették. A mama távozta után össze néztek és rögtön megértették egymást.

— Olyan keveset kaptunk belőle!... egy-két darabka még nagyon jó volna, szolt Jenőke.

— De nagyon! felelé Nellike.
Már föl is kapaszkodott a székre és bele kukkantott az üvegbe; de ugyan csalódotan kiáltott fel:

— Oh! Egészen üres!

Hát ezért hagyta itt a mama!

Lépések zaja hallszott. Nellike gyorsan leugrott s a szoba tulsó végébe futottak. A nagymama lépett be.

— Mit csináltatok? Miért futottatok? kérdé. Talán bizony torkoskodtatok?

— Oh dehogya! Igazán nem!

— Nem is akartatok?

— Ne... nem... oh dehogya!

— Akkor jól van. Szeretem, hogy álltok a szavatoknak. No, meg is jutalmazlak. Adok még ebből a czukorba főtt gyümölcsből.

... BELE KUKKANTOTT AZ ÜVEGBE.

S az ablakhoz közeledett. Nellike azonban fölkiáltott:

— Oh, hiszen az üveg már egészen üres.

— Üres? És honnan tudod? Kifürkészted?

Tessék! Kész a baj! Elszólta magát!

Próbálgatta, hogy elcsürje-csavarja a szavait, de nem sikerült.

— Nem álltatók meg a próbát, szólt a nagymama. Ezt az üveget szándékosan

hagytuk itt és ti mindjárt torkoskodni akartatok. Vége a czirkusznak!

Bura hajlott a két kis torkos feje. Se csemege, se czirkusz!

Most már igazán keményen megfogadták, hogy még csak meg sem kísérlék többé a torkoskodást. De biz' én nem mernék a kezök ügyében ott hagyni egy teli befőtt üveget.

A PÖRÖS KIS BÉKAFLIAK.

— Állat-mese. —

A PAJTA tövében, kényelmes tág üregben heverésztek Kurutty és Brekeke. Az öreg béka apó kísétált és rájuk parancsolt, hogy szépen békességben legyenek, a míg ő vissza nem tér.

— Meg köll látogatnom a tócsabeli atyafiakat és meg is fürdöm. Vissza jövet majd szét nézek, bátorságos-e a járás az udvaron és ha nincs veszedelem, titeket is kiviszlek esti szürkületkor egy kis sétára. Addig szunyókáljatok vagy játszogassatok szépen, de ki ne mozduljatok!

Jó és bölcs volt ez a tanács; épp csak az volt a hibája, hogy nem akadt, aki megfogadja. Mert Kurutty és Brekeke megférhetetlen testvérek voltak és alig hogy az öreg kitette a lábát, már megindult a háborúság.

Eleinte szunyókálni akartak, de hát nem bírtak. Kényelmesen elnyújtózhattak volna ugyan, de Kuruttynak éppen csak ugy esett jól a fekvés, hogy a lábával a Brekeke orrához ért és azt folyvást kaparászta és csiklandozta. Brekeke odább húzódkhatott volna ugyan, de csak azért sem tette. Inkább azt tette, hogy bele harapott a Kurutty lába-ujjába. Már pedig ha Brekeke kényes volt az orrára, hát Kurutty is

szerette a maga lábát. Ő sem húzódkott odább, hanem amugy igazában képen teremtette a kedves testvért.

No, már ezt Brekeke csak nem dughatta zsebre, kivált hogy zsebe sem volt. Adós sem akart maradni, tehát duplán vissza adta a kölcsönt s olyan parázs verekedést produkáltak, hogy szinte a bőrt is lehuzták egymásról. Mikor végre bele fáradtak, abba hagyták ugyan, de arról persze szó sem lehetett többé, hogy akár aludjanak, akár játszogassanak. De még csak nézni sem szerettek egymásra. Szűk lett a kényelmes tág lakás a két pörös testvérnek.

Föl is ugrott Brekeke és mérgesen szólt:

— Nem is maradok én itt veled. Elsétálok a tócsához, tudom én az utat. Elmondok apónak mindent. Majd lesz neked ne mulass!

— Lesz ám neked, ha meglátja, hogy a tilalma ellenére is kimentél.

Brekeke azonban már ezt nem hallotta. Kisétkált az udvarra és a legelső, amit megpillantott, egy kövér bogár volt, mely ott mászott kényelmesen a földön.

— Hm! Ezt jó volna megkaparintani, gondolá Brekeke.

Nem is került nagy fáradságába. Megfogta, bekapta, lenyelte.

— Nagyon jó volt!

Olyan jó volt, hogy szinte a haragját is elfelejtette és fürkészve nézett szét, nem akadna-e még egy másik ilyen jó falat is. Akadt bizony, nem messze egy kövér hernyó botlott az útjába. Ezt is bekapta.

— Pompás! Igazán okosan tettem, hogy kijöttem. Mellesleg jól meg is ozsonnázok. De most már a tócsa felé köll indulnom. Nagyon letértem az utjáról.

Ment is volna a tócsa felé, ha meg nem pillant egy nagy csigát. No, már ez olyan nagyszerű falat, hogy lehetetlen elszalasztani. Ámde óvatosan és ügyesen köll hozzá fogni a megkaparításához, mert a csiga olyan haszontalan gyáva ficzkó, hogy mihelyt veszedelmet sejdít, rögtön behuzódik a házába, ott pedig nagyon bajos hozzá félni annak, akinek nem elég erős a foga, hogy a csigaházat szét roppantsa.

Ravaszul settenkedve közeledett tehát Brekeke és mikor már úgy vélte, hogy biztosan megkaparíthatja a prédáját, hirtelen ráugrott. Csak hogy csiga-biga uram, mikor veszedelem fenyegeti, nem olyan lusta és lassu, mint amilyen a hire. Elfutni nem tud ugyan — már hogy is futhatna, mikor nincs lába? — ám a házikójába gyorsan be tud huzódni.

Bizony nem vásott a Brekeke foga jó friss csiga-pecsenyében, sőt majd hogy bele nem tört, mert amint mohón be akarta kapni a csigát, már csak a kemény csigaházba harapott bele. Mondom, majd bele tört a foga.

Már ez maga is boszantó volt; de hát még hogy gunyos nevetés is kísérte a kudarczát! Körül nézett, hogy ki neveti?

Hát a kedves testvére Kurutty áll ott közel és kaczag úgy, hogy majd eldől.

Igenis, ott sétált Kurutty is. Mert amikor Brekeke eltávozott hazulról, Kurutty először is nagy sort unatkozott, nem levén kivel czivakodnia. Azután kissé aggódni kezdett, hogy Brekeke bepanaszolja az öregnél.

— Utána nézek, csakugyan oda megy-e?

Kibujt, szétnézett. Mihamar látta, hogy Brekeke javában vadászat.

— Jaj, a semmiházi! Milyen jó dolgan van! Én meg itt unatkozom és aggódom. Dejszen, ki nem fog rajtam. Azért is utána megyek és minden jó falatot elcsipek az orra elől.

Ezzel a gyönyörű szándékkal közeledett s épp akkor ért oda, mikor Brekeke bele bukott a csiga-fogásba.

— Mit nevezsz? förmedt rá Kuruttyra. Mi keresni való van itt?

— Éppen az, ami neked. Sőt éppen csak az, mert csak azért is elcsipek mindent az orrod elől.

Javában pöröltek újra, észre sem vették, ki közeledik. Csak akkor kaptak észhez, mikor már egészen közélről hallották:

— Kvák! Kvák! De pompás két kis béka! Jó lesz ozsonnára.

Egy torkos nagy kacsa tipegett hápogva feléjük, amily gyorsan csak tudott.

Bezzeg elmúlt Kuruttynak is, Brekekének is a veszekedő kedve. Csak menekülésre gondoltak. Igen, de hová meneküljenek? Az udvar közepén vannak... hajh!... mégis csak igaza volt az öregnek, hogy nem tanácsos nappal itt botorkálni!

Futottak hanyatt-homlok, az éhes kacsa pedig utánuk. Jó szerencsére egy nagy köhevert ott s meglehetősen üreg tárongott

alatta. Hát ha elég mély az üreg, hogy meghúzódhassanak benne? Akár milyen: nincs miben válogatni. Hirtelen beosontak a kő alá. Az üreg nem volt mély, de bizakodtak, hogy az a gonosz kacsa itt már nem bánthatja őket.

Nem olyan egészen bizonyos volt az. A csalódott kacsa mérgesen hápogva állt meg a lyuk előtt, de nem akart egy-könnyen lemondani a jó zsákmányról. Lehajolt, benyult a csőrével és Kurutty egyszerre csak rémülten kiáltá:

— Jaj nekem! Jaj! Megfogta a lábamat! Már visz! Jaj! Segits, Brekeke!

Valóban, már huzta kifelé és Kurutty hiába kapaszkodott a földbe, a kacsa kiránczígálta volna, mert sokkal erősebb volt. De a veszedelem pillanatában Brekeke elfelejtette a haragot, pörpatvart, és segíteni próbált, ahogy tudott: erősen megkarcolta a kacsát épp a szeménél, úgy hogy a kacsa, eleresztve Kuruttyot, ijedten rántotta vissza a fejét.

Pillanatnyira elmúlt a veszedelem. De hát ha az ellenség újra próbál szerencsét? Kurutty és Brekeke szepegve, remegve erőlködtek, hogy mentül messzibbre húzódnak hátra az üreg nyílásától; és bár az üreg ott hátrább nagyon szűk volt, addig furakodtak, míg végre tovább már sehogy sem juthattak. Alig bírtak szusszantani, annyira beékelték magukat; no de talán itt már el nem éri őket az ellenség.

Ez a reménységök annál alaposabb volt, mert a kacsa hamar rá unva a hasztalan próbálgatózásra, odább sétált. Hallani lehetett, amint jó messze diskurál a többi réczereza atyfiakkal.

Nagy sokára megszólalt Kurutty:

— Most már talán próbálhatnánk szerencsét, hogy haza meneküljünk.

— Az bizony jó lesz, felelt Brekeke. Szörnyen kényelmetlenül vagyunk itt.

Megmozdultak... azaz, csak akartak. Nagy rémületökre azt vették észre, hogy nem tudnak mozdulni. Annyira beékelték magukat a kő alá, hogy a legnagyobb erőfeszítéssel sem bírtak kiszabadulni.

— Végünk van! Itt pusztulunk el! Éhen veszünk! siránkozott Kurutty.

— Milyen kényelmesen heverhettünk volna otthon! zokogta Brekeke! Oh! Oh! Köllött ez nekünk?

— Igen bizony! Oh! Minek is pöröltünk?

De már késő volt a bánat. Már nem tehettek egyebet, mint hogy keservesen sirtak, busultak, szánták-bánták, hogy olyan rossz testvérek voltak. Bezzeg itt ebben a szűk tömlőczben most már jól tudták, hogyan kellett volna egymással megférniök a jó módban.

Az idő mult, már sötét este lehetett, az üreg nyílásában semmi világosság sem látszott. Az elevenen eltemetett két rab már nem is szólt, nem is sohajtozott, már végkép elcsüggedt.

Talán éjfél is volt már, mikor az üreg szájánál nesz hallatszott. Valaki szólt:

— Már csak benézek ide is... Az egész udvart fölkutattam... ha itt sincsenek...

— De itt vagyunk! Itt vagyunk! Csak segits ki! Beszorultunk Jaj, segits jó apó!

Az öreg béka apó szaporán kapargálta alóluk a földet, rövid idő alatt ki is szabadította őket, mehettek haza.

— De most már mondjátok el, hogyan és miért kerültetek oda?

Röstelkedve, de megvallottak mindent.

— No, már így nem is bánom, hogy pórul jártatok egy kicsit, szólt az öreg. Megérdemeltétek mint büntetést, de okulhattok is, hová vezet a harag és békétlenség a pörös testvéreket.

Okultak is és azontul mint jó testvérek éltek együtt kényelmes otthonukban.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LXI. köt. 16-dik számában közölt csiga-rejtvény megfejtése:

Más kárán tanul, aki okos.

Helyesen fejtették meg: Fried Aranka, Bayer Anti, Háry Irén és Juliska, Geréb Andor, Kárpáti testvérek, Szappanos Géza, Szent-Iványi Ella és Marianne, Györgyey Adolf, Nagy Etelka, Lehoczky István és Bruno, Kövesi Jenő, Humayer Erzsike, Margarethen Arthur, Dominig Ilonka és Erzsike, Polgár Anna, Fehér Margitka, Asbóth Olga, Gremperger Ilonka és Tibor, Fellegi Vilmos, Csascher Mariska, Thüngen Margit, Ruhig Flora, Smideg Elluska, Vass Matild, Fáber Riza, Mészáros Janka, Trebitsch Károly, Fischer Ella és Lili, Kalmár Endre, Jákó Margit, Piso Elvira és Valika, Materny Rózsika és Margit, Mérey Dalma, Borhy Margit, Garai Lujza és Mariska, Büchler Helénke és Jenő, Sándor Kató, Szvétek Ilonka, Popper Edith és Ella, Somogyi Jolán és Jenő, Nagy Lenke, Vicza és Ernő, Illy Margit, Erzsi és Etelka, Garai Ilus, Koós Miczike, Schödl Mary, Ervin és Edith, Péterfy Vilma, Szakáll Paula, Poór Erna, Löwensohn Henrika, Kovács Ferencz, Morvay Iluska, Goldfinger Ella, Hertelendy Bandi, Ranschburg Béla, Csongrády Ilonka és Attila, Kogler Nora, Ujhelyi Gabriella, Szántó Olga és Ernő, Ybl Ida és Márta, Pap Lili, Erzsébetvárosi állami ovoda, Krausz Gyuri, Véghelyi Lajoska, Löw Lenke, Borbély Margit és Gyula, Csépany Béla, Roboz Atala és Elza, Kéthely Feri, Kazy Péter, Ragályi Etus és György, Bertényi Erzsike és Imre, Büben Iván, Bakó Anika, Friedmann Ernő, Fuss Eveline, Záborszky Mariska, Jenő és Géza, Jörg Mariska, Lengyel Margit és Kálmán, Kovács Irén, Makó Gábor, Hollós László, Ágfalvi Endre, Schill László, Adámffy Jolán, Balonyi Imre, Hefty Rikárd, Andreánszky Pisti, Veress Gizike és Józsi, Kerekes György, Medveczky Margitka, Gyurika és Sándorka, Danner Jánoska és Sándorka, Dengl Miklós, Tomka Olga, Thalys Florence, Kontur Noémi, ifj. Metzger Ede, Weisz Frida és Andor, Kiss Margitka, Schnabel János és Béla, Büchler Helénke és Jenő, Medveczky Margitka, Sándorka és Gyurka, Artinger Imre, Hirsch Emma, Rhédey

Zoltán, Kempner Magda, Széky Ilona, ifj. Kovács Ede, Schuch Ilus, Kuffler Lajos.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Borhy Margit*, *Zágrábban*, kinek a jutalom-könyvet (»Kis mesekönyv«, válogatott mesék a *Grimm testvérek* gyűjteményéből, számos fa-metszetű ábrával, diszes vászonkötésben, a »Forgó bácsi könyvtára« című sorozat egyik önálló kötete) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« LXI. köt. 15-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Kogler Nora, Sárkány Dolika, Dengl Miklós, Kéthely Feri, Erős Annuska, Büben Iván, Bertényi Erzsike és Imre.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Bengyel Zsófia. A japáni, kínai s tatár a *mongol* fajhoz tartozik; szerencsen, mulát az *ethiopián*, mi meg a *kaukaszus*hoz tartozunk. Ezt egyébkint bővebben kifejtve olvashatod az »Athenaeum«-nak kis, de még részletesebben a »Pallas« nagy lexikonában. — **Haksch Mariska.** A te kis elbeszéléseidben ügyes részleteket találtam, de vannak ám fogyatkozásai is, melyeket azonban itt apróra el nem sorolhatok. De biztathatlak vele, hogy idővel elfogadhatót fogsz irni. — **Förster Margit és Gyula.** 1-ör megnevezitek a könyvet. 2-or bekülditek a czimszalaggal a 20 fillért, de a kiadó-hivatalnak és nem nekem. Ezen különben, ha nem csupán a »Kis Lap« meséit olvasnátok, hanem a kis értesítőt s a Forgó bácsi 12 parancsolatát, kérdézősködés nélkül is elgázodhattatok volna. — **Tisiodmann (?) Enő (?)** Kacsaringós, olvashatatlan név, melynek gazdája arról panaszkodik, hogy ő már egy éve járhatja a *Kis Lapot* s még mindig nem nyert. Mit akar ezzel mondani? Hogy az ő kedvéért hamisítsam meg a szerencsét? Hát az a sok ezer gyerek, aki 6—7 év óta olvasom, miért nem panaszkodik? Hiszen ha ennyi idő óta jár neki a *Kis Lap*, kaphat könyvet ő is, ha úgy cselekszik, mint az előző üzenetből megértheti. — **Bertényi testv.** Csak bátran küldjétek be a kiadó-hivatalnak. — **Sárkány Doli (?)** Az előző üzenet neked is szól. — **Zarkóczy Atala.** Szívesen besoroztam. — **Löw Lenke.** Reményilem, azóta talpra ugrottál s egészséges vagy megint. — **Schödl Ervin.** Az egyiknek sorát ejtem. — **Dengl Miklós.** Ha f-kvő beteg vagy, megengedem, hogy czeruzával írj. Jövő leveledet reményilem tentával írod már. — **Silbersdorf Ottla.** Ottla? Ottiliát jelent? Már megint olyan ismeretlen keresztnév, melyhez magyarázat kell. A jutalmat meg is kapod, ha a Forgó bácsi kucsmájából *elsőnek* kerül ki a te neved. — **Malmos Abigail.** Még ha bundája, bőre erősebben sérült is meg a megéjtett sasnak: *Dengl Adolf* dr. intézetében olyan szépen kitömik, mint ha valójában élne. — *Több levélről a jövő számban.*

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.